

A Fővárosi Ítéltábla a **felperes jogi képviselője II. rendű alperes címe jog képviselőjének címe)** által képviselt felperes neve) felperesnek, a **I. rendű alperes jogi képviselője (I. rendű alperes jogi képviselőjének címe)** által képviselt I.rendű alperes neve (**I. rendű alperes címe)** I. rendű és a személyesen képviselt II.rendű alperes neve**II. rendű alperes címe)** II. rendű alperesek ellen, szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében, a Budapest Környéki Törvényszék 2017. február 23. napján kelt 27.P.20.540/2016/13. számú ítélete ellen, az I. rendű alperes részéről 15. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

Í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 48.000 (negyvennyolcezer) forint és 45.000 (negyvenötezer) forint + áfa mértékű együttes első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes és a II. rendű alperes mint adóstársak Budapesten 2008. szeptember 8. napján az I. rendű alperessel „magánszemélyek részére lakáscélú felhasználásra CHF alapú elszámolással, türelmi idővel, hat hónapos kamatperiódussal” kölcsönszerződést kötöttek 118.501 CHF vonatkozásában a szerződésben foglalt visszafizetési feltételekkel.

A kölcsönszerződés I.4. pontja szerint a „felek kijelentik és kötelezik magukat arra, hogy bármely elszámolási vita, illetve banki igénylés kielégítse esetére, vagy a jelen okirat szerinti kölcsönből mindenkor fennálló kölcsön és egyéb tartozás mértékére, a folyósítás tényleges időpontja, a teljesítési kötelezettség lejáratának megállapítása, valamint bármely egyéb, a közvetlen bírósági

végrehajtás céljából szükséges tény, adat megállapítása tekintetében az adós banknál vezetett számlái és a bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratban foglalt ténytanúsítványt fogadják el mint közhiteles, aggálytalan tartalmú bizonyítékot.

Ennek megfelelően a kölcsön és járulékaik nem, vagy nem szerződés szerinti megfizetés esetén a végrehajtás alapjául szolgáló mindenkor fennálló kölcsön és járuléktartozást, továbbá a fent hivatkozott tényeket jelen okirat mellett az adós banknál vezetett számláiról, illetve a bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítvány tanúsítja, amelynek elfogadására a felek jelen okirat aláírásával kötelezettséget vállalnak.

Felek/adós felkéri a jelen okiratot szerkesztő közjegyzőt, vagy egyéb illetékességgel bíró közjegyzőt, hogy a fenti kölcsönből fennálló kölcsön és járulékaik, továbbá egyéb tartozása mértékét, továbbá a fent hivatkozott tényeket, adatokat, esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén a bank felkérésére az adósok banknál vezetett számlái, a bank nyilvántartásai, könyvei alapján és nyilvántartásokba való betekintéssel közjegyzői tanúsítványba foglaltan tanúsítsa, e tekintetben a banktitok megtartásának kötelezettsége alól a felmentést megadják”.

A felperes módosított keresetében a kölcsönszerződés I.4. pontja tisztességtelenségének, érvénytelenségének megállapítását kérte a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. IV. törvény (Ptk.) 209/A. § (2) bekezdése, a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet (Korm. rendelet) 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontja alapján. Álláspontja szerint a kölcsönszerződés I.4. pontja azért minősül tisztességtelen kikötésnek, mivel egyoldalúan az ő hátrányára változtatja meg a bizonyítási terhet. Amennyiben a szerződéskötést követően az adós nem ért egyet a bank nyilvántartása szerinti tartozás mértékével, akkor neki kell bizonyítania a tartozása mértékét. Hivatkozott arra is, hogy alávetette magát az I. rendű alperes könyveiben, nyilvántartásaiban foglalt adatoknak, lemondott arról, hogy vita esetén kétségbe vonja a bank által meghatározott tartozás összegét. Az így meghatározott követelés összeget az I. rendű alperes jogosult közjegyző előtt közokiratba foglalni. A közokiratot a szerződés megkötésekor hatályos Vht. 21. § (1) bekezdése alapján végrehajtási záradékkal lehet ellátni. Az ily módon ellene indított végrehajtási eljárást megszüntetni, illetve korlátozni csak akkor tudja, ha az I. rendű alperessel szemben indított perben bizonyítja a Pp. 369. § b) pontjában foglaltakat, tehát azt, hogy az I. rendű alperes követelése részben vagy egészben megszűnt.

Az ellene I. rendű alperes által indított tartozás megfizetése iránti perben az I. rendű alperest mint felperest terheli a követelés összegének bizonyítása. A támadott kikötés azonban e terhet megfordítja, így a feltétel a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontjába ütközik. Mivel a kikötés kizárólag az I. rendű alperes nyilvántartását tekinti hitelesnek, így feljogosítja az I. rendű alperest, hogy a tartozás összegét kizárólag a saját nyilvántartásai alapján határozza meg, kizárva őt az egyeztetési folyamatból, melynek célja a felperes szerződésszerű teljesítésének megállapítása, így a kölcsönszerződés I.4. pontjának 2. bekezdése a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés a) és b) pontjába is ütközik, ez okból is tisztességtelen.

Az I. rendű alperes kereset elutasítását kérte. Hivatkozása szerint a perbeli kölcsönszerződés a 2014. évi XXXVIII. (DH1 törvény) törvény, valamint a 2014. XL. (DH2 törvény) törvény hatálya alá tartozik, így alkalmazandó a DH2 tv. 37. §-a. Amennyiben a felperes nem kéri e rendelkezés szerint az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazását, a kereset érdemben nem bírálható el, a per megszüntetésének van helye.

Az ügy érdemére vonatkozóan előadta, hogy megítélése szerint a I.4. szerződéses kikötés a Ptk. 209. § (1) bekezdése alapján nem minősül tisztességtelennek, ugyanis az adósok a kölcsönszerződésnek közjegyzői okiratba foglalásával a közjegyző előtt kötelezettséget vállaltak a kölcsönszerződés teljesítésére és ez őt a közvetlen végrehajtás megindítására jogosította fel. Hangsúlyozta, hogy az ügyfél a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) szerződéskötéskor hatályos 21. § (1) és (2) bekezdésében írtakról tájékoztatást kapott. A végrehajtás elrendeléséhez azonban

ténytanúsítvány kiállítása is szükséges, amely kizárólag a bank nyilvántartásai, könyvei alapján történhet. Egyébként a végrehajtás elrendeléséhez, a végrehajtási záradék kiállításához nincs szükség a felek olyan tartalmú megállapodására, hogy a bank a saját nyilvántartásai alapján határozza meg a végrehajtandó tartozás összegét. A végrehajtás elrendelése iránti kérelemben a végrehajtást kérő köteles megjelölni a végrehajtani kívánt követelés összegét, melynek helyességét az eljáró bíróság, közjegyző nem vizsgálhatja. A bíróság kizárólag azt jogosult és köteles vizsgálni, hogy az okirat alakilag és tartalmilag megfelel-e a Vht. 13. §-ában és 21. §-ában foglalt rendelkezéseknek (BDT 2008. 1854.). Hangsúlyozta, hogy a közvetlen bírósági végrehajtás elrendelése, a végrehajtási záradék kiállítása nem a támadott szerződési feltételen alapul, azt semmiben nem befolyásolja. A szerződés nem jelenti a bizonyítási teher ügyfél hátrányára történő megváltoztatását, hiszen az I. rendű alperes mint végrehajtást kérő köteles megjelölni a végrehajtani kívánt követelés összegét a végrehajtás elrendelése iránti kérelmében, mellyel szemben az ügyfél speciális jogorvoslattal élhet, így a Ptk. 209. § (5) bekezdése értelmében a jogszabálynak megfelelő előírás tisztességtelennek nem minősülhet. A ténytanúsítvány kiállítása és ez alapján a végrehajtás megindulása sem zárja el a felperest a követelés érvényes létrejöttének és a követelés összege helyességének vizsgálatától, a Pp. 369. § a) pontja alapján akár végrehajtás megszüntetése, vagy korlátozása iránti pert is indíthat. A bank rendelkezik azon erőforrásokkal, hogy a kölcsön folyósítására, törlesztésre vonatkozó adatokat kezelje, melynek kereteit jogszabályok tartalmazzák, azok számára kötelezőek, betartásukat az MNB folyamatosan ellenőrzi. Kiemelte, hogy a bankszámlakivonatokat havonta, a kölcsönre vonatkozó adatokat évente megküldi az ügyfeleknek, így lehetőségük van a tartozás figyelemmel kísérésére, eltérő álláspont esetén kifogással, panasszal élhetnek, a panasz elutasítása esetén fogyasztóvédelmi vagy bírósági eljárást kezdeményezhetnek. Nem találta helytállónak a felperesnek a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontjaira történő hivatkozást.

A II. rendű alperes ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével megállapította, hogy a felek által megkötött kölcsönszerződés I.4. pontja érvénytelen, míg a II. rendű alperest tűrésére kötelezte és döntött a perki költség viselése tárgyában is. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában kifejtette, hogy a perbeli kölcsönszerződés a DH1 törvény és a DH2 törvény hatálya alá tartozik. A kölcsönszerződés támadott pontja vonatkozásában fogalmilag kizárt a jogkövetkezmények levonása iránti kérelem előterjesztése, a támadott rendelkezés érvénytelensége alapján az elszámolás – annak tartalmára figyelemmel – nem lehetséges. A felperes a kikötésben alávetette magát az I. rendű alperes által vezetett könyvekben és nyilvántartásokban foglalt adatoknak, ezen alávetéssel lemondott arról a lehetőségről, hogy esetleges vita esetén kétségbe vonja az I. rendű alperes által meghatározott tartozás összegét, így az I. rendű alperes jogosult saját nyilvántartásai révén meghatározni követelése összegét, azt közjegyzői ténytanúsítványba foglaltathatja, amely a tartozás behajtására irányuló közvetlen végrehajtás alapjául szolgál. A felperes teljesítését – melyet kizárólag a saját nyilvántartásai alapján határozott meg – szerződésszerűnek fogadja el, kizárva az adóst az egyeztetési folyamatból, melynek célja a felperes szerződésszerű teljesítésének megállapítása, így a feltétel a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés a) és b) pontjába ütközik.

A felperes a végrehajtási eljárás megindítását követően a végrehajtást megszüntetni vagy korlátozni az I. rendű alperessel szemben indított perben akkor tudja, ha a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján bizonyítja a Pp. 369. § b) pontjában foglaltakat, ezáltal az I. rendű alperes korlátozza a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés i) pontja alapján a felperes jogszabályon alapuló igényérvényesítési lehetőségét. Az a körülmény, hogy a felperesnek kell peres eljárást kezdeményezni az ellene indított végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránt, az ítélet szerint alkalmas a felperes mint fogyasztó és az I. rendű alperes közötti egyenlőtlenség elődzésére; az indítandó peres eljárás

további költségeket, terheket ró a fogyasztóra. Főszabályként az I. rendű alperest terheli a követelés pontos összegének bizonyítása a felperes ellen tartozás megfizetése iránt indított perben, a támadott kikötés azonban a bizonyítási terhet a már ismertetett módon a felperes terhére megváltoztatja, így a kikötés a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontjában is ütközik annak ellenére, hogy a felperes részéről az I. rendű által megállapított tartozás vitatására vonatkozóan kifejezett joglemondást a rendelkezés nem tartalmaz, tovább nincs elzárva attól sem, hogy az I. rendű alperes kimutatását vitassa.

Az elsőfokú bíróság a II. rendű alperest a kereseti kérelem szerint a rendelkező részben foglaltak túrására kötelezte.

Az elsőfokú bíróság 18. számú kiegészítő ítéletében a felperes 9. szám alatt visszavont, a perbeli kölcsönszerződés II.3. pontja érvénytelenségének megállapítása tekintetében előterjesztett kérelmét elutasította. A kiegészített ítéletet a 21. szám alatt kiegészítette és kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 76.200 forint részperköltséget. A kiegészítő ítéletek fellebbezés hiányában jogerőre emelkedtek, így a másodfokú bíróság fellebbezés hiányában azokat már nem vizsgálhatta.

Az elsőfokú bíróság 13. sorszámú ítélete ellen az I. rendű alperes élt fellebbezéssel, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását a felperes kereseti kérelmében elutasítását másodlagosan a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján az ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelen ténybeli és jogi következtetéseket vont le, ítélete megalapozatlan, a jogszabályok téves alkalmazásával hozta meg döntését. Hangsúlyozta, hogy a közvetlen végrehajtás elrendelése során végrehajtási záradékkal nem a felek közötti kölcsönszerződés, hanem a kölcsönszerződés megkötését követően közjegyzői okiratba foglalt felperesi egyoldalú tartozáselismerő nyilatkozat lesz ellátva. Kiemelte, hogy a támadott kikötés semmilyen, a fogyasztóra hátrányos eltérést nem jelent a végrehajtási záradékkal ellátott okiraton alapuló közvetlen bírósági végrehajtás jogszabályi előírásához képest. A kikötés ezen szabályok szerződésbe való átültetésére irányul.

Álláspontja szerint a támadott kikötés nem tisztességtelen, az a Vht. korábban hatályos 21. § (1) és (2) bekezdésével, illetve a jelenleg hatályos Vht. 23/C. § (1) és (2) bekezdésével, a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény 111-112. §-iban foglalt szabályaival, a Pp. 195. § (1) és (6) bekezdése szerinti előírásokkal összhangban áll, így a Ptk. 209. § (6) bekezdése alapján nem minősülhet tisztességtelennek.

A 196/2007. (VII. 30.) Korm. rendelet 115. § (1) bekezdés c) pontjára és a PSZÁF által korábban kiadott Bázis II. Validációs Kézikönyvben foglaltakra hivatkozva előadta, hogy a cogens jogszabályi rendelkezés írta elő a zálogjoggal biztosított követelés ésszerű időn belül történő érvényesítésének biztosítását, melyet a felügyelet a szerződés közokiratba foglalásával, illetve annak alapján a közvetlen bírósági végrehajtás megindításával látott megvalósíthatónak. Álláspontja szerint a bizonyítási teher eleve a Pp. 195. § (6) és (7) bekezdése alapján is a fogyasztót terheli, az nem fordul meg. A Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a végrehajtás megszüntetése és korlátozása iránti perben is az adóst terhelne a banki nyilvántartással szembeni bizonyítás. Megismételte az e körben az elsőfokú eljárásban előadottakat.

Az alperes álláspontja szerint a vitatott kikötés nem ütközik a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés a) és b) pontjába, ugyanis a kikötés nem a szerződés rendelkezéseinek értelmezésére és nem az adós teljesítése szerződésszerűségének a megállapítására vonatkozik. E rendelkezés alapján a végrehajtás megindítása céljából ténytanúsítvány kiállítását kérheti a közjegyzőtől az általa nyilvántartott adatok alapján. E rendelkezés sem kizárólagosan, sem egyéb módon nem jogosítja fel őt arra, hogy akár saját, akár az ügyfél szerződésszerű teljesítését megállapítsa.

A Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés i) pontjával kapcsolatban hangsúlyozta, hogy e kikötés nem zárja ki és nem korlátozza a fogyasztó igényérvényesítési lehetőségeit, az ügyfél a végrehajtás során kérheti a követelés érvényes létrejöttének bírósági felülvizsgálatát, a tartozás összegének korlátozását, amennyiben az a bank nyilvántartásai alapján az ügyfél számításától eltérően kerül meghatározásra, így kérheti a végrehajtási záradék törlését vagy a Pp. 369. § a) pontja alapján a végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránti pert indíthat.

A Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontjával kapcsolatban állította, hogy a kikötés nem jelenti a bizonyítási teher megfordulását a fogyasztó hátrányára. Az, hogy a ténytanúsítvány közhiteles aggálytalan tartalmú bizonyítéknak fogadják el, nem jelent eltérést a jogszabályi előírásoktól, mivel a közjegyzői tanúsítványhoz mint közokirathoz a Pp. 195. § (1) bekezdésében meghatározott bizonyító erő fűződik, a ténytanúsítvánnyal mint közokirattal szemben pedig helye van ellenbizonyításnak a Pp. 195. § (6) és (7) bekezdése alapján. E lehetőségektől a fogyasztót a rendelkezés nem fosztja meg. A végrehajtás megindulását követően kezdeményezhető végrehajtás megszüntetési, illetve korlátozási per biztosítja annak lehetőségét, hogy az általa megállapított összeg felülvizsgálatára sor kerüljön. Ismételten utalt arra is, hogy ő rendelkezik azokkal az erőforrásokkal, amely szerint a kölcsön folyósítására és törlesztésére vonatkozó adatokat megfelelően tudja kezelni, melyek szabályait a pénzforgalmi és hitelintézeti törvény kogens előírásai tartalmazzák, ezek betartása kötelező, azt az MNB ellenőrzi. Ezen felül neki áll érdekében, hogy a kölcsönre vonatkozó adatokat nyilvántartsa, a tartozás összegét nyomon kövesse, mely a kölcsönszerződésből eredő igényeinek érvényesítéséhez szükséges.

Előadta, hogy be kell tartania a szerződéskötéskor hatályos Hpt. rendelkezéseit, így a 2. számú mellékletbe foglaltakat, miszerint a hitel és pénzkölcsön nyújtására irányuló pénzügyi szolgáltatási tevékenység a folyósított kölcsön nyilvántartásával, figyelemmel kíséréssel, ellenőrzéssel, behajtásával kapcsolatos intézkedéseket is magába foglalja, tehát a pénzügyintézetnek kötelessége a kölcsön összegének nyilvántartása; a jogszabályon alapuló kötelezettség a Ptk. 209. § (5) bekezdése alapján nem tekinthető tisztességtelennek. Hivatkozott arra is, hogy Fővárosi Törvényszék több ítéletében megállapította, hogy a támadott kikötés nem minősül tisztességtelennek.

Az I. rendű alperes fellebbezésében ismételten hangsúlyozta, hogy a felperes keresetében a DH2 törvény 37. §-a szerinti kötelezettségének nem tett eleget, nem kérte az érvénytelenség jogkövetkezményének levonását, továbbá figyelmen kívül hagyta a bíróság azt is, hogy a megállapítás iránti kereseti kérelem nem felel meg a Pp. általános szabályainak, a Pp. 123. § rendelkezésének, mivel keresettel szembeni védekezésként felhozható igény nem érvényesíthető önálló megállapítási keresetként, a jogmegóvási szükséglet hiányában nem állnak fenn a megállapítási kereset eljárásjogi feltételei (BDT 2009. 2143.) Egy szerződéses rendelkezés esetlegesen vitás értelmezése önmagában nem ad alapot a megállapítási perek megindításra (BDT 2012. 2648.). A felperes e szerződéses rendelkezés tisztességtelenségére egy esetleges marasztalási vagy végrehajtás megszüntetési, illetve korlátozási perben is hivatkozhat, ezért nem áll fenn a jogvédelem szükségessége a jelen megállapítási perben.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Az ítéletábra a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdése f) pontja alapján tárgyalás mellőzésével bírálta el.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a felperes módosított keresetében támadott I.4. szerződéses pontot érintő kereseti kérelmet érdemben vizsgálta. Helyesen mutatott rá, hogy a felek kölcsönszerződése a DH törvények hatálya alá tartozik, így a lex speciális, tehát a DH2 törvény 37.

§-ának a perbeli alkalmazhatóságát vizsgálni kell. Az I.4. pont alapján a felek vagyonában mozgás nem történt, így ennek hiányában nem követelhető meg az érvénytelenség jogkövetkezményeire is kiterjedő, tételes elszámolást tartalmazó kereseti kérelem előterjesztése. Jelen esetben nincs szükség a Pp. 123. §-ában foglalt feltételek vizsgálatára, a bíróságnak a DH2 törvény 37. §-a szerinti keresetet a Pp. 123. §-ában írt törvényi feltételek fennállása nélkül is el kell bírálania. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy amennyiben a megállapítási kereset indítására a Ptk. szabályai lennének irányadók, úgy a Ptk. 239/A. § (2) bekezdése alapján indított per a Pp. 123. §-ában foglalt feltételek hiányában is lefolytatható.

Az ítélet tábla előrebocsátja, hogy a perbeli szerződés megkötésekor hatályban volt, a hitelintézetek és a pénzügyi vállalkozások éves beszámoló készítési és könyvvezetési kötelezettségének sajátosságairól szóló 198/1996. (XII.22.) Korm. rendelet, majd a 2001. január 1-jén az e rendelet helyébe lépett, azonos című 250/2000. (XII.24.) Korm. rendelet előírásai értelmében az I. rendű alperesnek az ügyfeleivel, köztük a felperessel szemben fennálló követeléseiről folyamatos nyilvántartást kellett vezetnie. A nyilvántartásában szereplő adatokról a pénzügyi vállalkozás által a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete részére szolgáltatandó adatok köréről és az adatszolgáltatás módjáról szóló 52/2005. (XII.28.) PM rendelet szabályai szerint negyedévente jelentést kellett tennie a Felügyelet részére. A Hpt. 206. § (1) bekezdése pedig előírta, hogy folyamatos szerződések esetén legalább évente egy alkalommal, valamint a szerződés lejártakor egyértelmű, közérthető és teljes körű írásbeli kimutatást küldjön az ügyfeleinek. A kimutatást a Hpt. 206. § (2) bekezdése értelmében – az üzletszabályzat vagy szerződés eltérő rendelkezése hiányában – elfogadottnak kellett tekinteni, ha az ügyfél a kézbesítéstől számított 60 napon belül írásban nem emelt kifogást azzal, hogy mindezek a követelés érvényesíthetőségét nem érintik.

A Kúria már vizsgált a perbelivel lényegében megegyező tartalmú szerződéses feltételeket (Pfv.I.21.384/2016/9., Pfv.I.21.783/2016/5., Pfv.I.21.891/2016/5.), sőt, a jelen perben támadott feltételt is (Gfv.VII. 30.285/2017/5., Gfv.VII.30.356/2017/7.), így a Fővárosi Ítélet tábla döntése meghozatalánál figyelemmel volt az e határozatokban foglaltakra.

vizsgálat tárgyát képező szerződéses feltétel az alábbiak szerint nem ütközik a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés a), b), i) és j) pontjaiba.

Az a) pontban írt „egyoldalú értelmezés” azt jelenti, hogy kizárólag a bank határozhatja meg, hogy egy szerződéses feltételt, kikötést hogyan kell értelmezni és alkalmazni. A bankkal szerződő fél erre vonatkozó jogait kizárják, megfosztják őt attól, hogy értelmezhesse a szerződés kikötéseit, vitathassa a pénzintézet értelmezését. A perbeli esetben azonban e feltételek nem állnak fenn, ugyanis az I. rendű alperes ténylegesen meghatározta a felperes tartozásának az összegét, azonban a felperesnek mind a jogviszony fennállása alatt, mind pedig annak megszűnésekor és azt követően is lehetősége volt arra, hogy tartozása alakulását, annak törlesztését nyomon kövesse, az alperesi állásponttól eltérő álláspontját közölje, vita esetén ezt esetlegesen perben is megtehesse.

A szerződéses feltétel a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés b) pontjába sem ütközik: az I. rendű alperes a szerződésben foglalt pénzösszeg átutalásával a szerződésből eredő kötelezettségét teljesítette, így érdekében állt a felperes visszafizetési kötelezettsége teljesítésének figyelemmel kísérése. A pénzintézet pedig nem zárható el attól, hogy az adóst nem szerződésszerű teljesítés esetén felszólítsa, ennek eredménytelensége esetén a jogviszonyt felmondja. Mind a számviteli törvény, mind a szerződés megkötésekor hatályos Hpt. rendelkezései alapján az I. rendű alperes köteles követelését nyilvántartani és nem tekinthető jogsértőnek, ha a követelése összegének közlésekor saját kimutatásait veszi alapul, különös tekintettel arra, hogy az általa közölt összeg nagysága az adós által vitatható. A támadott rendelkezés iránymutatást ad a tartozás összegének megállapításához.

A Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés i) és j) pontja alapján sem állapítható meg a feltétel tisztességtelensége, ugyanis az I. rendű alperes nem hárította át a bizonyítási terhet ok nélkül a fogyasztóra. A záradékolás az I. rendű alperesnek – a tartozás összegét is tartalmazó – közlése alapján indul, azonban ez vita esetén csupán az alperes nyilatkozatának tekinthető. E rendelkezés nem határozza meg a bizonyítási terhet, arra a Pp. 164. §-a irányadó; így ha az adós kellő időben nem kifogásolja a pénzintézet által közölt összeget és a tartozás végrehajtására kerül sor, a Pp. 369. §-a szerinti végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránti perben a pert indító adóst **II. rendű alperes címet**) terheli annak igazolása, hogy nem a kimutatott összeggel tartozik. Tehát a szerződéses rendelkezés megfelel a jogszabályoknak, így a Ptk. 209. § (5) bekezdése értelmében nem minősülhet tisztességtelennek.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a kereset elutasította.

Az I. rendű alperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért a felperes köteles a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az első és másodfokú eljárással kapcsolatban felmerült perköltségének megfizetésére, mely tartalmazza a lerótt fellebbezési eljárási illeték összegét és a jogi képviselő munkadíját, melyet az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és az (5) bekezdése alapján állapított meg.

Budapest, 2018. január 11.

Dr. Németh László s.k.
a tanács elnöke

. Molnár Ágnes s.k.. Merőtey Anikó s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: